

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4776

гр. София, 10.05.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ,
в закрито заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

като разгледа дело номер **3422** по описа за **2024** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.185 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс.

Образувано по жалба на „БЕО-ЛЕНД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК],седалище и адрес на управление – [населено място], [улица], ет.2,представявано от управителя г-н П.,чрез адв.Л., с посочен съдебен адрес: [населено място], ул. „Д-р Христо Стамболийски“ № 3, ет.3,тел.: хх с искане за частична отмяна на нормите на чл.25 ал.1 и чл.25 ал.3 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги,предоставяни от Столична община.

Конкретно иска се отмяната на текста „по реда и в срока“ инкорпорирано в посочените норми, рефериращ към срока по чл.14 ЗМДТ.

При администриране на така депозираната жалба съдът е съобразил изложеното от жалбоподателя във връзка с правният му интерес от оспорването, а именно – факта,че Наредбата поражда задължения за дружеството,в качеството му на титуляр на правото на собственост върху недвижим имот находящ се на територията на СО.

Отчитайки разпоредбата на чл.186 ал.1 АПК, съдът, след служебна проверка относно предмета на дейност на дружеството и с разпореждане от 15.04.2024г. е указал на жалбоподателя изрично да обоснове правният си интерес,като с писмено изявление от 24.04.2024г. е посочено,че:

Дружеството е придобило нежилищен имот на територията на СО,видно от НА рег. № 8450,дело № 502 от 01.09.2023г.по описа на нотариус С. Н..

В качеството си на собственик дружеството се явява задължено лице за заплащане ТБО. На 18.01.2024г.,със закъснение, е подадена декларация по чл.14 от ЗМДТ до СО с която имотът е деклариран. Жалбоподателят е подал декларация по чл.23 ал.1 от Наредбата за 2024г и декларация по чл.25 ал.3 от Наредбата, за запазване

правата на предишния собственик, за периода 01.09.2023г.-31.12.2023г.,които същият е упражнил по реда на чл.232 от Наредбата,подавайки декларация за имота на 13.10.2023г. за 2023г.

С оглед изложеното твърди,че е адресат на процесните норми и е участник в обществените отношения в качеството си на собственик на нежилищен имот и задължено лице за заплащане ТБО съгласно чл.18 ал.4 Наредбата.

На тази база съдът съобрази и приема:

По силата на чл.186 ал.1 АПК право да оспорват подзаконов нормативен акт имат гражданите, организациите и органите, чиито права, свободи или законни интереси са засегнати или могат да бъдат засегнати от него или за които той поражда задължения.

Съгласно разпоредбата на чл.187 ал.1 АПК подзаконовите нормативни актове могат да бъдат оспорени без ограничение във времето.

Цитираните норми предвиждат възможността подзаконовият нормативен акт да бъде оспорен без ограничение във времето,стига да е налице правен интерес от оспорването,изразяващ се във възможността конкретни права, свободи или законни интереси да са засегнати или да могат да бъдат засегнати от акта, респ. - да поражда задължения за оспорващия.

Съгласно чл.25 ал.1 от Наредбата - за нежилищни имоти на предприятия по чл. 21, ал. 2, лицата, определени в чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, могат да упражнят правата си по чл. 23 и чл. 24 в 7 (седем) дневен срок от декларирането на имотите по реда и в срока по чл. 14 от ЗМДТ.

По силата на ал.3 от същата разпоредба - за нежилищни имоти на предприятията по чл. 21, ал. 1, придобити през текущата година или след 30 ноември на предходната година, за които предходният собственик е упражнил правата си за определяне на такса за битови отпадъци по чл. 23 и чл. 24, новият собственик има право да поиска да се запази установеният ред за определяне на таксата, който се е прилагал за тези имоти през текущата година, в случаите, когато не се променя предназначението на имота. Новият собственик на имота упражнява това си право чрез подаване на декларация по образец (Декларация № 4) до кмета на Столична община, чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност", в седемдневен срок от декларирането на имота по реда и в срока по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси.

Видно от събраните данни по делото,срока за деклариране на посоченият имот,придобит на 01.09.2023г. е изтекъл отдавна. За 2023г./годината на придобиване/ е подадена декларация за запазване досегашния ред за определяне на ТБО. На 18.01.2024г. е подадена декларация по чл.14 ЗМДТ за 2024г. Респ. и по силата на чл.23 от Наредбата,правата могат да се упражнят в седмодневен срок от тази дата.

В този смисъл правоотношението,предмет на регулация,във връзка с посоченият имот е изчерпано.

Съгласно разпоредбата на чл.195 ал.1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение.Т.е. едно евентуално съдебно решение за отмяна на акта би породило последици занапред и по никакъв начин не обуславя възможността задълженията за посочената 2024г. да бъдат преразгледани.

В своето Решение № 5 от 17.04.2007 г. на КС по к. д. № 11/2006 г.,Конституционният съд е имал възможност да постанови,че: „Конституционният съд

счита, че във всички случаи, когато гражданите атакуват индивидуални, общи или нормативни административни актове, те трябва да докажат пред компетентния съд, че е налице засягане на техни права или законни интереси. При това заинтересоваността следва да е правомерна, лична и обоснована....

По принцип нормативният административен акт се отнася до широк кръг от граждани, чиито законни интереси не само са засегнати, но и могат да бъдат засегнати. Затова и чл. 186, ал. 1 АПК е посочил, че право да обжалват имат и лицата, които могат да бъдат засегнати от него. Това всъщност е смисълът на чл. 120, ал. 2 от Конституцията, който дава право да обжалват акта всички засегнати лица. Това означава, че засегнати по смисъла на чл. 186, ал. 1 АПК са всички граждани, до които той се разпростира. В случаите, когато нормативният административен акт регламентира положението на определен кръг физически или юридически лица, легитимирани да го обжалват са само тези, чиито права актът засяга или би могъл да засегне...

В юриспруденцията на Европейския съд по правата на човека също се наблюдава тенденция за умерено разширяване на процесуалната легитимация, обусловена от широкото третиране на гражданина като потенциална жертва (Klass Case, 6 September, 1978, A 28).

Конституционният съд счита, че твърдението, че не е необходимо да се доказва правен интерес при обжалването на административните нормативни актове, е необосновано...

Конституционният съд счита, че във всички случаи при съдебно обжалване на актове на изпълнителната власт от страна на граждани и юридически лица интересът следва да се обосновава. Това произтича от изискването за правна сигурност, което е основен компонент на принципа за правовата държава (Решение № 1 от 2005 г. по к. д. № 8 от 2004 г.).

Конституционният съд приема, че активна легитимация имат всички правни субекти в случаите, когато подзаконовият акт пряко засяга права, законни интереси или създава задължения за тях. Нормата на чл. 186, ал. 1 АПК обаче предвижда и възможност за съдебно обжалване от страна на граждани и юридически лица винаги когато административният нормативен акт може да наруши права, законни интереси или да създаде задължения за тях. В този смисъл засягането на правата не означава непременно настъпване на вреди за правните субекти като предпоставка за обжалването, а една възможност за засягане на правата. Прогресивният характер на легитимацията според чл. 186, ал. 1 АПК е възможността да се обжалват нормативните актове на администрацията не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права“.

С Тълкувателно решение № 2 от 27.06.2016 г. на ВАС по т. д. № 2/2015 г., ОСС, I и II колегия изрично е посочено, че:

„Спрямо подзаконовия нормативен акт законодателят е въвел специална правна норма - чл. 195, ал. 1 АПК, съгласно която подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизане в сила на съдебното решение. От посочената разпоредба следва изводът, че за периода от приемане на подзаконовия нормативен акт до неговата отмяна с влязло в сила съдебно решение, този акт се счита за законосъобразен и поражда валидни правни последици. По аргумент от чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ валидният и законосъобразен подзаконов нормативен акт не може да причини вреди на гражданите и юридическите лица. Последващо съдебно решение, с което

ПНА се отменя, няма обратно действие и не може да преуреди възникналите обществени отношения“.

Всичко посочено дотук дава основание на настоящият състав да заключи, че към настоящият момент дружеството няма правен интерес от оспорване на посочените подзаконови разпоредби, тъй като:

Възникналите обществени отношения за 2023г. и за 2024г. във връзка с посоченият от дружество имот не могат да се преуредят. Същите са вече изчерпани и евентуалната отмяна на акта няма да промени последиците от неподадената в срок декларация.

Евентуалното бъдещо засягане за 2025г. е под редица условия/например - дали имота ще бъде деклариран в срок, респ. ще се ползва нормативната преференция, дали имота ще запази статута на нежилищен, дали ще бъде в собственост на дружеството и прочее/ поради което и не може да се приеме, че е налице възможността конкретни права да бъдат засегнати, респ. да са възникнали конкретни задължения.

Видно от служебно извършена справка, дружеството е с предмет на дейност, редом с другото и „сделки с недвижими имоти“. Предмета на дейност на едно дружество означава възможност за осъществяване на определен тип сделки, но не презюмира конкретно извършване на такъв вид сделка. Жалбоподателят също не излага съображения свързани с предстоящо придобиване на недвижим имот от което да се направи ясна връзка с предстоящото му деклариране за да могат да бъдат поставени под съдебна преценка реда и начина за деклариране, обуславящ дължимостта на ТБО.

Посочените норми от Наредбата, предоставят определен тип преференция при подадени в срок декларации. Видно от данните по делото това обстоятелство също не е налице.

Т.е. както във връзка с конкретният имот, така и във връзка с предмета на дейност на дружеството не се установява наличието на конкретно обществено отношение предмет на регулация от оспорената норма, така, че да се приеме наличието на правен интерес от оспорване на акта.

Следва ясно да се посочи, че при последваща сделка или възникнали конкретни обстоятелства, обуславящи пряката приложимост на нормите по отношение на дружеството, каквито понастоящем липсват, то може да подаде нова жалба срещу визираните разпоредби, в т.ч. и да поиска спиране на действието им, съобразно чл.190 ал.1 АПК.

В заключение и с Определение № 11192 от 15.11.2023 г. на ВАС по адм. д. № 6365/2023 г. е постановено, че „Еднозначна е съдебната практика на Върховния административен съд, че това засягане следва да е пряк резултат от действието на административния акт, а отмяната на последния трябва пряко да води до удовлетворяване интереса на адресата. Безпротиворечиво се приема, че правен интерес е налице тогава, когато без обжалването жалбоподателят не би могъл да защити своите права или законни интереси, т. е. ако сезирането на съда е абсолютно необходим и единствен път за правна защита, чието неизползване би довело до неблагоприятни за адресата правни последици. ("Административнопроцесуален кодекс, Систематичен коментар, Проблеми на правоприлагането, Анализ на съдебната практика", изд. "Труд и право", [населено място], 2013 г., стр. 1088).

В тази връзка, както е посочено в Решение № 5/17.04.2007 г. на КС на РБ, постановено по конституционно дело № 11/2006 г., гражданите, организациите и

органите, които атакуват по съдебен ред определен административен акт, следва да докажат правомерна, лична и обоснована заинтересованост. Според същото решение, когато предмет на оспорване е подзаконен нормативен акт, активната легитимация принадлежи на всички тези правни субекти, чиито права и законни интереси се засягат или могат да бъдат засегнати от него или за които той създава задължения.

Според теорията и съдебната практика подлежащият на доказване интерес е правен, когато засяга правната сфера на оспорвания, пряк – когато правата или законните интереси се засягат или могат да бъдат засегнати непосредствено от нормативния акт и когато с отмяната му непосредствено се премахват неблагоприятните последици или се постигат благоприятни такива, и на последно място, той е личен, когато отрицателната рефлексия е именно в сферата на конкретното лице, упражнило правото си на жалба – когато то, а не някой друг, защитава съответните права, свободи и законни интереси“.

В обобщение – и в жалбата си и в уточняващата молба/след изрично дадените съдебни указания относно установяване правен интерес/ жалбоподателят твърди,че правният му интерес следва само и единствено във връзка с придобитият от него имот на 01.09.2023г. Не твърди нито,че тепърва ще придобива имоти, нито,че е придобил такива за които в момента/настоящия или към подаване на жалбата/ тече срок по чл.14 ЗМДТ,респ. по обжалваните норми на наредбата.

По същество жалбоподателят претендира,че като е изпуснал срока да декларира имота си /този по чл.14 ЗМДТ изтекъл на 01.11.2023г./ не може да използва преференциалната такса за която именно се подават декларации по реда на оспорваните разпоредби, поради което иска съдът да отмени условието свързано със срока.

Дори съдът да отмени това условие, отмяната ще действа занапред, т.е. няма да санира пропуснатия от него срок за деклариране по чл.14 ЗМДТ,респ. няма да му санира възможността да ползва преференциалната такса.

Като обосновава правния си интерес с една единствена предходна,стара сделка, но не и с бъдещи,жалбоподателят не доказва правен интерес към датата на жалбата. Т.е. имал е такъв на по-ранен етап но той е отпаднал преди депозиране на жалбата.

С оглед изложеното и на основание чл.186 ал.1 АПК, Административен съд София град XIII касационен състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на „БЕО-ЛЕНД“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу нормата на чл.25 ал.1 в частта „по реда и в срока“ и срещу нормата на чл.25 ал.3 в частта „по реда и в срока“ от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги,предоставяни от Столична община.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.дело № 3422 по описа на Административен съд София-град за 2024г.

Определението може да се обжалва с частна жалба в 7- седем дневен срок от съобщението за изготвянето му пред Върховен административен съд на Република България.

Препис от определението да се изпрати на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.